

som boede i den Kommune, hvor dette Tilfælde fremkom, som jeg her ganske kort skal tillade mig at fremdrage. I Alderdomsunderstøttelseslovens § 5 staar der jo en Sætning om, at man ogsaa kan anbringe saadanne værdige trængende i Asyl, hvor Omstændighederne maatte tale derfor. Man har nu i en Kommune indrettet et Par Værelser i Fattiggaarden til noget, som man kalder Asyl. Det skal jeg ikke opholde mig videre ved. Disse Værelser kunne maatte være lige saa gode som, hvis de fandtes i et andet, selvstændigt Hus, men lidt ejendommeligt er det dog, at der kun er en Stillevæg mellem Asyl og de øvrige Værelser, hvor Fattiglemmerne opholde sig. Der henvender sig saa en Kvinde til mig, som var bleven sat ind i dette Asyl, og som var gaaet ind dert i den Tro, at hun i øvrigt skulde have, hvad hun behøvede til sin Underholdning. Hun er, saa vidt jeg kunde skønne, meget nøjsom. Det første, jeg spurgte hende om, var selvfølgelig, om hun nogen Sinde havde modtaget Fattigunderstøttelse, og dertil svarede hun bestemt, nej, det havde hun ikke, og det havde ogsaa Sogneraadet erkendt. Denne Kvinde faar nu sin Mad bragt ind fra Fattiggaardsbestyreren. Den bliver lavet i samme Gryde som Fattiglemmernes Mad, og en Portion bliver sat ind til hende. Hun faar den ganske vist i dette Par Værelser, som hun har for sig selv, men det er hele Forstøtten, der er mellem hende og de øvrige Fattiglemmer paa Gaarden — ja, jeg kan vel for Resten ikke sige de „øvrige“ Fattiglemmer. Jeg mente nu, at Forstøtten her skulde have været den, at den vedkommende Kvinde selv skulde have Lov til at lave sin Mad, naar hun vilde, og til at spise den, naar hun vilde, og at hun ikke skulde være nødt til at møde til bestemt Tid og modtage den, saaledes som de øvrige, Fattiglemmerne paa Gaarden. Jeg vil gerne tillade mig at spørge, om det egentlig har været Lovens Mening — det kan jeg ikke tro — at noget saadant maatte finde Sted?

Indenrigsministeren (Hørring):

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) spurgte mig om min Stilling til et eventuelt Forslag om en statsstøttet Alderdomsforsikring. Dette Spørgsmaal vil jo være fremme til Overvejelse til enhver Tid, men, som det ærede Medlem selv sagde, det vil kræve Aar, inden man kan løse den store og vanskelige Opgave, som her foreligger. Naar det ærede Medlem særlig rettede det Spørgsmaal til mig, hvorvidt Regeringen vilde bringe det i

Forbindelse med et eventuelt Forslag om en Forhøjelse af Brændevinsafgiften, kan jeg ikke svare derpaa.

Det ærede Medlem, der talte sidst, rettede et nyt Spørgsmaal til mig, vedrørende Forstaaelsen og Anvendelsen af Alderdomsunderstøttelsesloven. Det er ikke godt for mig her at staa og besvare saadanne Spørgsmaal, som komme frem. Ærede Medlemmer have vist selv en Følelse af, at det er Lovlig meget, der forlanges af mig. Med Hensyn til det Tilfælde, han berørte, tror jeg dog at kunne sige, at man maatte næppe er gaaet ganske korrekt frem der. Alderdomsunderstøttelseslovens Mening er den, at Kommunerne kunne indrette Asyl, og vel at mærke, ikke alene Boliger for de paagældende — det kunne de ogsaa gøre — men tillige Opholdssteder, hvor de vedkommende trængende faa fuld Forplejning. Det ligger i Begrebet Asyl. Det er vel noget saadant, man har villet indrette paa denne Fattiggaard, men jeg synes selv, at det er uheldigt gennemført, idet der ikke har været sondret tilstrækkelig mellem Asyl og Fattiggaarden. Jeg kender imidlertid ikke Tilfældet og skal ikke udtale mig nærmere om det. Men en Forskel bliver der jo i alle Tilfælde tilbage. Medens Fattiglemmerne, de, der ligge paa Fattigafdelingen, ere undergivne Fattigvæsenets Disciplin og ikke maa forlade Afdelingen, uden at de samtidig udgaa af Fattigvæsenets Forsorg, vil den Kvinde, der er anbragt i Asylafdelingen paa Fattiggaarden, jo frit kunne forlade Asyl, gaa og komme, naar hun vil. Dermed er Forstøtten konstateret, men om den har været tilstrækkelig tydelig, kan jeg ikke komme nærmere ind paa. Det tør jeg ikke afgøre i dette specielle Tilfælde, og det er vel heller ikke Meningen.

Bramsen: Det er kun et Par enkelte Bemærkninger i Anledning af den ærede Forslagsstilleres Udtalelser, som jeg vil gøre. Han har spurgt, hvordan det kunde være, at man kunde komme ud af det med Pengene nu, og hvorfor det — efter min Mening — vilde blive meget dyrere, hvis vi fik hans Lov. Dertil vil jeg svare, at den nugældende Lov om Alderdomsunderstøttelse jo netop stiller Fordringer med Hensyn til de Personer, som kunne oppebære den, blandt andet den, at de mellem det 50de og 60de Aar ikke maa have oppebaaret nogen offentlig Hjælp. Som Følge deraf er nu for Tiden og fremdeles i adskillige Aar et meget stort Antal Personer afstaaet fra at faa denne Alderdomsunderstøttelse, men det er jo netop de Personer, som det ærede Medlem i Genhold til sit Lovforslags § 3 nu vil